

לבוש לזושה דברים בלתיאפשריים התרחשו בחודש האחרון: הליכוד עלה לשלטון, משה דיין הוצא מהמקור וההתרחשות השלישית, המפתיעה ביותר — וזה הרגע לעצור את הנשימה — מייק סטור לוביציקי התחתן.

כן, על באמת. עם טבעת ותעודה וכל השאר — לא בדיוק. אבל כמעט. ואם זה קרה או איאפשר להאמין שקיים משהו שלא יוכל להתרחש.

יש כאלה הסבורים שמייק הוא המצאה של מדורי-הרכילות ואין דבר כזה במציאות. כי לא ייתכן שכליכך הרבה סיפורים במשך כליכך הרבה שנים יסופרו על איש אחד, שאינו אמן וגם לא פוליטיקאי ומסתפק בכרטיס-ביקור צנוע של איש יחסיציבור של משרד-נדיעות. והסי

למרות מה שאפשר לחשוב על מייק זאת היתה הפעם הראשונה שלו שהוא מגיע לאמריקה.

מייק הסתובב בחבי ארצות-הברית, לצור רך עבודה. כמובן. אבל גם מהנאות החיים לא משך ידו. כי קרן 10 היא הרי עובדת בכירה של חברת התעופה אמריקן אייר ליין. ובתור שכזו יכלה לטוס אליו לכל מקום בו היה ולבלות עימו מיסטר ימים. "שיגעון", מסכם מייק, "בחיים שלי לא היה לי כליכך טוב עם בחורה". אמר ולא ידע אינו צרה הביא על ראשו. הפגנות המחאה של העלבות מתארגנות כבר בי רגע זה.

טוב, מה שהיה היה. וקרן 10 ליוותה את מייק לניו-יורק כדי שימריא בחורה לארץ. הם נסדרו, אולי לתמיד. ושוב התי

החתונה המהירה בעולם

פורים שאין מסיבה בעיר שהוא לא נמצא בה, ואין חתיכה בעיר שהוא לא רשום בספר הטלפונים שלה. הם בטח רק אני דות שממציאים הרכילותאים.

אבל מייק אינו המצאה. למרות שאילו לא היה קיים בנף התלאביבי היו צריי כים להמציא אחד כמוהו — פלייבוי כחול-לבן, שאימרות-כנף ומחמאות נשפכות מהשרוול, המשחק את הרווק הנצחי — שהוא. כמו שכמה מידידיו הטובים (ויש לו רק כאלה) נוהגים להקניטו: "פוקה הירש לעיניים".

כמו שרואים אותו, איאפשר לנחש שמאחורי הבחור העליו הזה, הנראה תמיד כמי שהולך למסיבה או חוזר ממנה, מסתתר סיפורי-חיים מטרף, שאילו אוטו פרר מיגדר היה שומע אותו, היה מזמן מפיק ממנו סרט.

נערי-הזוהר הזה, המכונה כך משום ש הוא נוהר מטבעות-נישואין, אינו אלא גיי צול שואה, שהוריו ניספו במחנות והוא עצמו ניצל אחרי שהוסתר אצל נוצריה קתולית בכנסייה בוויילנה. הוא עלה לארץ על סיסוף אקסודוס, האמיתית, לא זו ש-בסרט, ועבר את כל הגילגולים שעברו על מעפיליה.

הסוד הכי כמוס שלו, המסביר אולי מדוע אינו שש כל כך לחתונות, היא הר עובדה שהיה כבר נשוי פעם אחת בחיים שלו. כששירת בחיל-הים, בכינרת. זה הח זיק לו מעמד מגיל 18 עד גיל 23. ואז ועד יום הולדתו ה-41 הוא חוגג כל יום את הרווקות, אבל תמיד בחברת מישהי אחרת.

קל לשער מה אירע כאשר נחת מייק השבוע בלוח, אחרי היעדרות בת כמה שבועות מהארץ — שרק בגלל סערת הר בחירות לא הרגישו בה — ובפיו הבשורה כי איבד את רווקותו. עוצמת הוועזע היי תה אדירה. המהפך של 17 במאי היה כאין וכאפס לעומתה. "זה לא יכול להיות!" ספקו אנשים את כסותיהם. "סוף הער למ!" יללו מרה כמה שנתונים של חתי-כות, "מי היה מאמין שדבר כזה יכול לקרות?!"

אפילו לא מייק עצמו, עובדה, כשיצא מהארץ באותה טיסה גורלית, ידעה כל הארץ שמהנסיעה הזאת תצא חתונה. חוץ ממייק עצמו.

הרבר היחיד שאפשר לומר לזכותו ש הוא עשה זאת בכבוד, כפי שרק רווק מושבע ומוצהר יכול להתחתן.

שבוע משגע

ה ה הבה עניין של גורל, "אומר מייק כמי שאינו מאמין עוד שזה קרה לו. "נגד הגורל אין מה לעשות."

זה התחיל כשחבר לעבודה צילצל לו יום אחד מההילטון בתיאביב וביקש ממנו למלא את מקומו ולארח סוכנת-נדיעות מלוס-אנג'לס. שהגיעה לביקור של שבוע בארץ. אותו ערב פגש מייק לראשונה את העלמה קרן 10 בירמה בת ה-29, גבוהה קומה ואדומת-השיער, הנראית כמו דוגי מנית מהוגו או הקוסמופוליטן מפני שהיא באמת כזו.

נוסף להיותה סוכנת ודוגמנית היא גם

תעודת הנישואין האזרחיים היא בלוס-אנג'לס

מייק וקארן סטורוביציקי
הוא בישראל

עובדת בכירה בחברת התעופה האמריקאית, אמריקן אייר-ליין, צלמת ופרוטסטנטית אדוקה. מייק לקח אותה למסיבה אצל אייבי נתן וסילב שכולם שם מנסים להוציא אותה ממנו. כאילו כבר היה נשוי לה. זה הכניס אותו כנראה לאמביציה ועוד באותו ערב הם התאהבו.

היה להם שבוע משוגע, עם טיולים בארץ ובאילת, כשברור היה לשניהם שזה בסך-הכל עניין לשבוע. כשעמד השבוע להיגמר חיפשה קרן דרכים איך להאריך את שהותה בארץ לעוד יום יומיים. זה לא הלך. היא היתה מוכרחה לחזור לעבודה. וכאן נכנס הגורל לתמונה.

ערב לפני שהיתה צריכה לעזוב נתקפה בהתקפת מעי-יור. מייק הבהיל אר-תה להרסה, שם ניתחו אותה. והרופא נתן לה אישור שהיא חייבת להישאר בארץ עוד

ערב הגורל. המטוס בו עמד מייק לחזור לארץ היה מלא וכסוכני-נדיעות ביקשו ממנו לדחות את טיסתו למחרת. את הערב הגורל סף שהרוויח בחברת קרן בילה מייק אצל ידידים ישראליים בניו-יורק, וכאן, סוף-סוף, מתחיל סיפור-המתח הבלתי-ירגיל.

הבלתי אפשרי

רשות הדיבור למייק.

ה זומננו לבית ידידים ישראליים, נירה ועודד בן-ארי. היא עובדת בכירה באו"ם, שסידרה לי פגישה אישית על כוס קפה עם ג'מיל ברודי, נציג סעודי יה והוא בעל חברת-הובלה של משאות כבדות. עודד לא ברודי בשעת ארוחת-הערב הם התאהבו בקרן. פתאום, באמצע הלילה הם אומרים לי: "שמוק שכמוך, הרי אתם אוהבים זה את זה, אתם עובדים בארץ תו מיקצוע, טוב לכם ביחד, אז למה לעזאזל אתם לא מתחתנים?"

"הרגעתי אותם. אין לכם מה לדאוג, אנחנו נחתן. פעם."

"מה פעם? זעק עלי עודד, עכשיו!"

"איך עכשיו, אני אומר לו, הרי מחר בערב אני טס בחזרה לארץ."

"לא יעזור לכם, אומר עודד, אנחנו נחתן אתכם הערב."

"עכשיו צריך להבין שהאפשרות היחידה באמריקה להתחתן צייק צ'אק על הר מקום זה בלאס-וואגאס. בניו-יורק זה לוי קח לפחות שבוע ימים, עד שעושים את הבדיקות הרפואיות המראות ששני בני-הזוג בריאים ועד שמקבלים את הרשיון. אבל עודד התעקש. הוא הודיע שיסדר לנו מטוס פרטי שטיס אותנו ללאס-וואגאס להתחתן. עזוב שטויות, אמרתי לו, אני לא טס ללאס וואגאס באמצע הלילה אפילו בשביל להתחתן."

"אמרנו להם תודו-הרבה על ההצעה והלכנו לניו-יורק. בבוקר, זה היה הראשון בינו, בשעה שבע בבוקר, אני מקבל טלפון. מצלצל אלי אחד שמציג את עצמו בתור סטיוארט קהאן, עורך-דין ידוע בניו-יורק ומדקלם לי: "אני מצטער שאני מעיר אתכם בשעה כל כך מוקדמת, אבל התבקשתי על-ידי מר בן-ארי לעשות את הבלתי אפשרי ולהביא אתכם בבריה-הנשואין."

"לא הספקנו להתעורר ומצאנו את עצמנו במכונית של המיסטר קהאן הזה, ש-לקח אותנו לקליניקה, שם לקחו מאיתנו מגות דם לבדיקה ונתנו לנו במקום תעודות שאנחנו כשרים, מבהינה בריאותית. לנשואין. משם סחב אותנו הפרקליט הזה בטסה אל השופט העירוני העליון של בניו-יורק, כדי שזה יוציא היתר מיוחד לנשואין מידיים."

"הבחור עומד לטוס בעוד כמה שעות לישראל, הסביר לו העורך-דין, הוא מוכן רח להתחתן, השופט לא האמין והייתי מוכרח להראות לו את כרטיס-הטיסה שלי. הוא התבונן בתעודת-הבריאות שהוצאה באותו בוקר ופרץ לפתע בצחוק מתגלגל. מצטער, אמר השופט-העירוני-העליון, אבל אתם לא יכולים להתחתן?"

"למה? תתהני."

"מפני שבתעודה הזאת כתוב ששניכם (המשך בעמוד 36)